

playtex

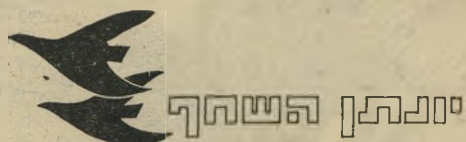
טמפוני פלייטקס באים בעדינות

כל טמפוני פלייטקס קבועים בתוך "מוליך עדין" העשוי פלסטיק רך עם קצה מעוגל. בעזרת המוליך העדין יגיע הטמפון למקומו ביתר נוחות מאשר בעזרת מוליך הקרטון. לבחירתך טמפונים עם דיאודורנט או ללא דיאודורנט.

טמפוני Playtex עם המוליך העדין.

אבנת/קרמון/שיפרון/נעמן

מרכז לתיקשורת ויחסי אנוש הומאניסטיים מקיים בתל-אביב את הסדנות הבאות:

✦ בניין גשרים בין אדם לחברו ✦ אימון במיומנויות תיקשורת (צמיחה אישית) ✦ זרכי-מאבק לקיום הומאניסטי בחיי יומיום ✦ מאבק חברתי באמצעים הומאניסטיים ✦ זרכים וגישות בפסיכולוגיה ההומאניסטית. פרטים: ת.ד. 103 רעננה, טל' 052-28765

איתן עמיחי הדברת מזיקים

מומחים להדברת תיקנים (נזקים), תולעי עץ, חרקי ספרים וכנרדים. בשמירה על בריאותך ורכושך.

רמת-גן, רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272
טל. 03-790114-5-6 רש' מס' 21 עסק 481/75
ירושלים-664015, אילת-059-3012

קבלת מודעות לכל העיתונים במחירי המערכת

פירסום אידיאל
אנן בצירול 110 תל-אביב
(פינת אנטוקולסקי)
טלפון 227117, 227118

מספרי הטלפון החדשים של מערכת

העולם הזה

03-232262

קצת מהחברה של זיוה ושל הילדים. הם יודעים שאני אסיר בחופשה. כל החברים שלי יודעים את זה, ולא איכפת להם. הם שמעו ממני את כל הסיפור, ומכנים לעזור לי עד הסוף.

השבוע יצאתי ביום שישי ב-12. נסעתי לאבא שלי בתל-אביב, אכלנו אצלו ארוחת-צהריים, אני וזיוה, היה ה"מה נשמע" ומה שלומך" הרגילים. אחר-כך נתן לי חבר את המכוננית. זה היה מרגש, לשבת פיתאום ולנהוג. שיחררתי במכה אחת את הקלאץ' וזיוה נבהלה. אחר-כך התרגלתי. התרגלתי גם לבעיות הזנייה של תל-אביב. הלכנו לקנות מתנות לילדים של זיוה. כבר עבר יום של חופש, נשאר עוד יום וחצי. אני לא רוצה לחשוב על החזרה לכלא. זה כמו מוות לחזור לשם.

חיה ותן לחיות

בכדא מעשנים סיגריות בלי פיל-טר, סיגריות עומר, שהן התערובת של כל שאריות הטבק, אין שם מה לעשות. מדברים, ישנים, משחקים ש-ש-בש או דמקה. קלפים אסור, אני גם לא משחק קלפים. כדורגל או כדורסל יש פעם בשבוע. לפעמים מביאים סרטים סוג גימ"ל. לטל-וויזיה יש שעות קבועות. למשל את לו גראנט אנחנו לא יכולים לראות. מתנהגים כמו חיות. צועקים, "אוכל", אז כולם רצים כמו פרות. צועקים, "רופא", אז כולם רצים. באחת-עשרה בלילה יש כיבוי-אורות כמו בפנימיה. על פי רוב האסירים ממשכים לשבת ולדבר. את זה לא יכולים לאסור עלינו. מי שרוצה לכתוב יכול לשבת ליד הדלת, שם יש קצת אור, ולכתוב.

יחסייהמין חסרים. מה עושים? מאוננים. קיימת התופעה של אונס. כמו בכל בית-כלא. בדרך כלל הגאנס לא מתלונן. רק שילשום אנסו כאן משהו. אלה הם הר מאניאקים. סוג מסויים של אנשים שכולם דופקים אותם. אני אישית סולד מזה. פעם ניסו גם להתלבש עלי, אבל זה לא הלך להם. יש לי חגורה שחורה בקרב-מגע, והוכחתי את זה, או עכשיו מכבדים אותי. בדרך-כלל אני לא נוהג לריב או להרביץ.

בסך-הכל זה מאד מדאב בשביל אדם שיש לו אינושי הערכה עצמית. מדכאים כאן כל צל אנוש. לי אין בעיות, כי אני דוגל במדיניות של חיה ותן לחיות. רואים דברים, שותקים, יודעים הכל, שותקים. מי שמלשין, אבוי לו. פעם בבוקר, בזמן הטיוול, ראינו בן-אדם הולך עם מגבת על הפנים, עם חצי פרצוף חתוך. חיטול חשבוני. נות. זה קורה, אבל זאת לא הבעיה שלך. הבריחה מהכלא — כשברחו השמונה — התפרסמה מהר מאד למרות שלא התבצעה באגף שלנו. יש שפה מיוחדת לאסירים, דופקים על קיר או רצים וצועקים משהו במהירות. תוך יום ידענו בדיוק מי ברח ואיך היתה הבריחה. מה הרגשנו? התבררה שמחו לאיד, שמחו שכמה אסירים ברחו מהכלא. אבל אני אישית לא אברח בחיים, פשוט אין לי לאן. כאן במדינה אין לאן לברוח.

יש לי הרבה זמן לחשוב. זה בעיקר מה שאני עושה, אני יושב וחושב מה יקרה הלאה. כי באיזשהו מקום נהרס לי העתיד. אצא מהכלא בגיל 30. אדם בלי עתיד, ואז להתחיל ולבנות את עצמך מחדש, כשמאחוריך עבר כזה, זה יותר מקשה. אז פשוט יושבים ושוברים את הראש מה לעשות, וחושבים על זיוה ועל הילדים ועל המישהפה שלי.

אחרי שאצא מהכלא אתמסר לשני דברים: לבנות את עצמי ולהוכיח את חפתי. נגרם לי עוול, וקשה לי להוכיח את זה. בזמנו רציתי להיבדק במכונת-אמת, אבל לא נתנו לי. עכשיו ניצלתי את החופשה כדי להיבדק במכון הישראלי לפוליגרף אצל חיים ויקטור כהן, אבל עדיין לא קיבלתי תשובה. לחיות עם הכתם הזה של אונס זה מפריע, כי הדיעה של האנשים הקרובים לי חשובה לי מאד. אחרי השיחורר אעשה את הכל, אבל בצורה חוקית ובאורך-רוח.

בינתיים אני מחזיק מעמד. איך אני יכול? אני לא יודע בעצמי. כנראה יש בי כוחות נפשיים גדולים. כל יום אני קם בבוקר ומתפלל לאלוהים, שיתן לי כוח לעבור את היום. למחרת אני קם ומתפלל שוב. בכלא יכול לקרות כל דבר. אנשים הנמצאים בתנאים של צפיפות ולחץ מטוגלים לעשות הכל, כל דבר.

יאירה יסמין

בבוקר בשעה שש. יש ספירה, אוכלים ארוחת-בוקר, אוכל צבאי, שקשה מאד להתרגל אליו — רזיני 13 קילו מאו שנכנסתי לכלא — אחר-כך הולכים לעבוד. אם יש עבודה עובדים עד מאוחר בערב. אם לא, גומרים מוקדם.

אני נמצא עם שבעה אנשים, חלק מהם התפרסמו בזמן האחרון בעיתונות, אבל אינני מעוניין לדבר עליהם, אולי הם אינם רוצים בכך. אני מסתדר איתם מצויין. יחסית לתנאים בכלא אנחנו חיים כמו מישהפה קטנה. בהרמוניה, בהבנה ובכבוד. לי אישית אין בעיות מיוחדות עם סוהרים או עם אסירים. עד היום אני יושב שנתיים וחצי בלי דו"ח ממשמעי אחד וזה הישג לא-מבוטל, כי בכלא על הפרת המישהפה הכי קטנה שופטים אותך. נרשמתי לאוניברסיטה הפתוחה ללימודי חשמלאי מוסמך. אני זקוק לזה כהשלמה למיקצוע שלי כמנהל אחזקה. אולי בקרוב יעבירו אותי למעשה, שהוא כלא הרבה יותר נוח. אבל כאן שום דבר לא בטוח. בינתיים בנו לי בכלא חדר מיוחד לאחזקת מכונות

אסיר קריב עם מישהפתו הנאנסים לא מתלוננים

כללית של כל שירות בתי-הסוהר. אם אישלח למעשהו הם רוצים שאדריך כמה בחורים לעבוד במקומי בתיקון מכונות תפירה.

מה שחסר לי הכי הרבה כאן זה חברה לעממי. בן-אדם בכלא הופך אוטומט. העיר בד לפי לוח-זמנים קבוע וכמעט בלתי-משתנה. אתה מתרגל לזה שאמרים לך מה לעשות. אין שם הרבה מקום ליוזמה אישית, ולא פלא שאנשים שיוצאים אחר-כך החוצה אינם די חזקים כדי לקחת את עצמם בידיים והחורים אל הפשע. הם מחפשים באופן טבעי מישהו שיגיד להם מה לעשות, כמו שהיה בכלא.

אין כאן גם כמעט פרטיות. הצפיפות נוראה. גם המיכתבים מוגבלים לשניים בחודש. לי זה קשה כי יש הרבה אנשים שרוצים לעזור לי. למשל זיוה (שם בדוי). הכרתי אותה דרך מיכתב ששלחתי לגדי עזון לביארי, שהיה עורך התוכנית ברדיו בינינו לבין עצמנו. הוא קרא את התוכנית מיכתב שלי מהכלא. זיוה שמעה את התוכנית ונתה וכתבה אלי. נוצר בינינו קשר עמוק דרך המיכתבים. במשך חצי שנה התכתבנו ואז היא באה לבקר אותי. היא גרושה עם שני ילדים. הסיפור שלי נגע לליבה. את החופשה הראשונה שלי מהכלא עשיתי אצלה. נסעתי אליה הביתה. ביקרתי אותה ואת הילדים. בילינו נהדר, אבל זה היה רק שלושים שעות. אי-אפשר לתפוס את כל העולם בשלושים שעות.

הדבר הראשון שהבהיל אותי כשיצאתי כפעם הראשונה היה האינפלציה. קראתי על זה בעיתונים, אבל באופן מעשי, כשר הלכתי עם זיוה לקנות בגדים, נבהלתי מה: המחירים. נתתי לה את כל הכסף ואמרתי לה: ואת רק אגיד אני רוצה את זה ואת זה, ואת תשלמי. אחרי שחזרתי לכלא חייכתי בקוצר-רוח לחופשה השנייה שלי. עכשיו.

מה אפשר להספיק בחופשה? מעט מאד. אני לא אוהב בארים או דיסקוטקים. אני אוהב להיות עם המישהפה ועם ירדנים. צריך גם לעשות סידורים אישיים וליהנות